

O VIAȚĂ DE VIS

Pădurea se trezea încet-încet. Obosit după orele lungi în care învăluisese cu mare grijă Pământul, Întunericul se pregătea de culcare, pentru ca toți ceilalți să se dezmeticească din visare. Înainte să tragă draperiile făcute din nori, Luna cea bună îi vesti Soarelui că a venit timpul să-i ia locul pe cer.

Începea o nouă zi.

Țup se trezi devreme. Se întinse un pic, încă toropită de somn, își scutură penele ca să se învioneze și apoi își spală ochișorii și ciocul cu rouă proaspătă, picurată de pe frunze în coaja de nucă din fața cuibului ei. Își îmbracă uniforma și își puse în ghiozdănel cărțile și caietele de care avea nevoie la școală.

Ciuguli câteva semințe, bău un pic de apă și se așeză apoi pe scăunelul aflat în fața măsuței pe care avea tableta.

O porni, deschise o pagină de internet și tastă cu ciocul: „Forestgram“.

Când pagina se deschise, scrisese în câmpul de căutare: „Roz Bombon“.

Sute de fotografii se încărcară repede, una după alta. Țup admiră cea mai recentă fotografie a păuniței Roz Bombon. Era pe o plajă, lângă un palmier. O mare, sau poate un ocean, își spărgea spuma albă ca zăpada pe nisip, aproape de picioarele lungi ale păuniței. Nu lungi ca ale unui cocostârc, dar cu siguranță mai lungi decât ale lui Țup. Ciocul păuniței era rujat cu roșu, genele date cu rimel negru, iar aripile și le ținea larg deschise. Soarele strălucind deasupra acelei insule exotice le poleise cu aur.

Sub fotografie, Roz Bombon scrisese așa:

„Sunt visul frumos al altora. Sunt frumoasă și am o viață de vis! Ați vrea să fiți ca mine?“

Fotografia primise în nici o zi sute de mii de like-uri. Aprecieri. Sub ea curgeau mesajele admiratorilor:

„Daaa, aș vrea să fiu ca tine“, „Ești cea mai frumoasă!“, „N-am văzut o pasăre mai frumoasă decât tine“, „Superbă“, „Incredibilă“, „Te iubesc, ești cea mai tare, vreau să fiu ca tine. De unde ai rujul?“, „Ești un exemplu pentru mine“ și câte și mai câte.

Țup oftă. Apoi privi încă o dată fotografiile puse pe internet de Roz Bombon zilele trecute. Era când la munte, când într-un cuib-duplex (adică un cuib mare cât două la un loc) foarte elegant, când pe malul unui lac... În toate fotografiile era aranjată, fardată,



cochetă, elegantă. Ce mai, ca un adevărat fotomodel de pe copertile celor mai importante reviste de modă pentru animale.

Țup închise tableta. Își potrivi pe piept ghiozdanul cu o singură bretea, pe care și-o petrecu peste spate. Dădu să iasă din cuib, dar se opri. Într-un colț avea o oglindă. Merse în fața ei și se privi. Își privi ciocul, ochii, piciorușele, trupul mic, fără aripi, îmbrăcat în uniforma simplă.

Oftă din nou și ieși din cuib.

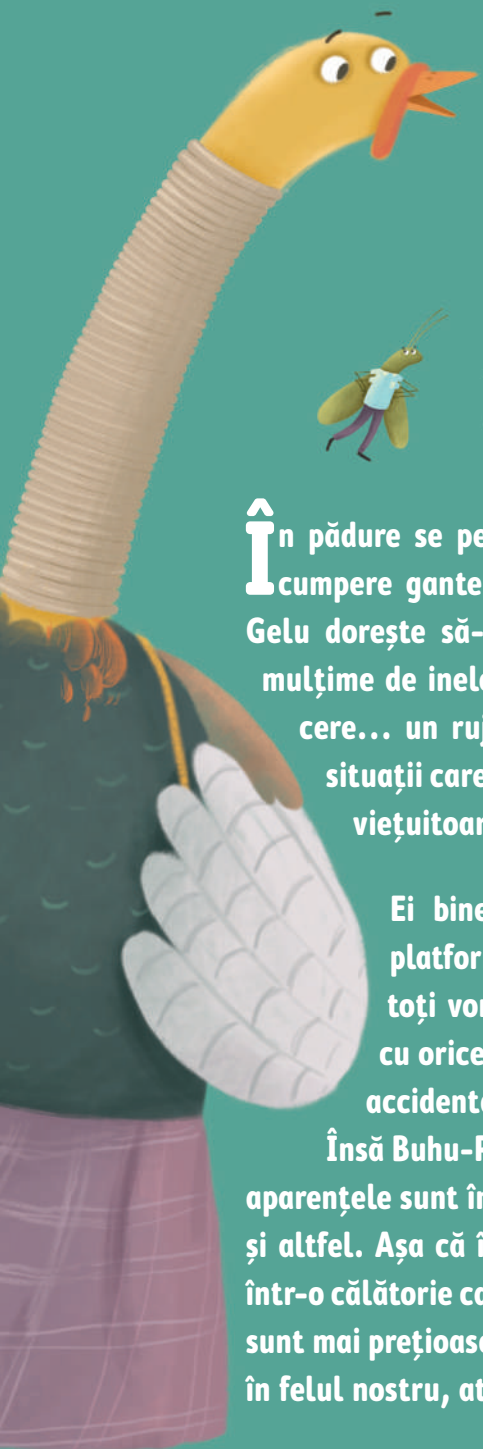




SURPRINZĂTORII CLIENTI AI DIMINEȚII

Abia răsărise soarele când Bosu' Lăcustă ridică storurile geamurilor de la micuțul magazin pe care îl deschisese recent în apropierea școlii din pădure. Nu, nu avea de gând să se îmbogățească. Cum făcuse în trecut, când le vânduse jocuri și țipsuri vietăților pădurii. Poate țineți minte acele zile deloc fericite, în care toți puii se jucau nonstop pe computer și se îndopau cu țipsuri până când li se făcea rău.

Mica și energica lăcustă verzuie făcea acum doar lucruri bune, toți o iubeau și o respectau. Era administratorul școlii pe care chiar el o construisese și deschisese magazinul tocmai pentru a-i ajuta pe puii care învățau în ea. Tot ce câștiga în magazin le oferea lor. Ducea în fiecare zi mâncare la cantină, unde puii erau serviți la prânz ca niște mici prinți. Lăcusta făcea și pachete-cadou, care le erau oferite elevilor la serbările de final de an școlar ori de Crăciun. În plus, avea grijă ca școala să arate ca nouă în fiecare zi.



În pădure se petrec lucruri ciudate. Melcul Fulger vrea să-și cumpere gantere, ca să-și lucreze mușchii gâtului. Curcanul Gelu dorește să-și lungească gâtul, așa că și l-a încins cu o mulțime de inele. Țup vine la magazinul lui Bosu' Lăcustă și îi cere... un ruj. Spitalul se umple de pacienți accidentați în situații care mai de care mai controversate. Oare ce au pățit viețuitoarele din pădure?

Ei bine, au descoperit internetul. Și, odată cu el, platformele de socializare și „influențerii”. Așa că acum, toți vor să-și influențeze comunitățile de pe internet, cu orice preț: pierderea identității și a valorilor morale, accidentările de toate felurile și chiar irosirea timpului.

Însă Buhu-Pădurii este pregătit să le arate prietenilor Lui că aparențele sunt înșelătoare și că „influențerii” pot face lucrurile și altfel. Așa că îi provoacă pe Fulger, Gelu și Țup să pornească într-o călătorie care le va aminti că prietenia, iubirea și încrederea sunt mai prețioase decât orice altceva. Și că toți putem influența, în felul nostru, atât timp cât urmărim binele.